

«Дивно... Чому Дана не відповідає?»

Минуло хвилин десять, відколи я надіслала їй повідомлення про своє власне розслідування. Однак воно навіть не було прочитане.

«Можливо, зайнята?»

— Гаразд, — мовила я сама до себе. — Почну з того, чим жила перед зникненням.

Анонімний чат!

Щойно я хотіла перейти за посиланням на анонімний чат, як мені надійшло повідомлення. Побачивши його, я здригнулася.

Ірні:

«Нащо ти повернулась? Ти сама говорила, що хочеш все закінчити! А тепер підставила мене під удар! Ще вигадала цю втрату пам'яті. Напевне, все ж таки злякалася, чи не так? Сподіваюся, скоро ти помреш!»

Я не пам'ятала цієї дівчини і відразу ж почала писати у відповідь, бажаючи зрозуміти, що пов'язувало нас. Однак...

Даний користувач додав Вас у чорний список. Ви не можете надіслати йому (їй) повідомлення

«Серйозно?! Єдина жива зачіпка. Й та дурна!»

Раптом я помітила, що в дівчини не прихований номер телефону. Я спробувала подзвонити. На щастя, довго чекати не довелося.

— Хутко ти, — пролунав викривлений механічний голос. Десь на фоні лунав плач.

— Щ-що?.. Хто це?! — від одного голосу все моє тіло стиснулося, а серце почало божевільно битися, ніби прагнуло вискочити в цю ж мить. Однак це був не лише страх, а щось іще впереміш із багатьма іншими почуттями.

— Вже забула? Знаєш, мені прикро, але ти й дійсно забула усе. Скоро ми неодмінно зустрінемось, я обіцяю. Бувай.

— Сті-йй!! — під кінець змогла викрикнути я, але було запізно.

Я знову спробувала подзвонити за номером, однак ніхто не відповідав. Тоді в голову прийшла ідея зателефонувати в поліцію. Або Андрію.

Я стала набирала «101», але на телефон крапнула кров.

— Що? Невже знову? — витерши кров з носа рукою, я проігнорувала дивну реакцію мого організму.

— Так, слухаю Вас.

— Я - Владислава Нейа. Мій начебто крадій проник до дівчини в будинок, їй загрожує небезпека! Потрібно негайно...

Дищ

— Влада, Влада!

«А? Що? Хтось мене хитає...»

Я повільно розплющила очі, побачивши перед собою стурбованого Єна, який вже збирався дістати нашатир. Однак згадавши цей запах, я відразу отямилась. Точніше хотіла, але сил майже не було. На щастя, напіврозплющених очей вистачило, щоб Єн помітив, що я в свідомості.

— Влаго, що відбулося?

«А й справді, що відбулося?!»

— Ірні! — прокричала я. Невідомо звідки на мене нахлинули сили. Я підняла телефон, однак ані переписки, ані дзвінка не було.

«Невже видалили?»

— Влаго... — Єн нахилився до мене. Мої руки трусилися, а розум відмовлявся вірити.

— Ірні...

— Ірні? — піднявши брову, запитав у мене Єн. — Дивне ім'я. Хто це?

— Вона... — я замовкла, не знаючи, як сказати.

«Можливо, нічого й не було? Але ж виклик у поліцію, він неодмінно був! Це можна перевірити!»

— Секунду.

Я перевірила свої виклики, але останнім був номер детектива. Та йому я точно не телефонувала.

— Нічого не розумію...

— Мені викликати швидку? — з тривогою запитав Єн.

— Ні... — я все ще не могла зрозуміти, що зі мною відбулося. Останнє, що я пам'ятаю — удар та кров.

«Точно! Кров!»

Я подивилась на підлогу, однак слідів крові ніде не було. Як і того, чим мене могли вдарити.

«Невже все це був лише сон?»

— Впевнені? — перепитав Єн.

— Так. Краще скажіть: навіщо Ви прийшли?

Я подивилась на Єна, який залишався таким же спокійним та беземоційним. Можливо, він знав більше, ніж розповідав. Уже двічі я втрачала свідомість після кровотечі з носа, яка магічним чином зникала. Щось тут явно було не так, адже ні на сон, ні на спогади це зовсім не схоже. Мабуть, варто запитати у психолога про причини...

— Ви слухаєте мене? — доторкнувся Єн до мого плеча. Я підскочила від несподіванки. — Влада?

— А, все гаразд. Так, вибачте, задумалась.

Єн скосив на мене очі. Утім, продовжив:

— Мені зателефонував детектив. Сказав, що Ви подзвонили йому, але чомусь мовчали. Я пішов

перевірити і побачив Вас неприємною на підлозі. Решту Ви вже знаєте, — Єн відступив, збираючись піти, але зупинився біля дверей. — Це, звісно, не моє діло, але Артур довірив мені дивитися за Вами. Спершу я закрив очі на Вашу втечу вчора та сьогодні. Але якщо Ви й надалі будете обманювати та нічого говорити, я буду вимушений усе розповісти Артурові. Зараз Ви, бачу, не налаштовані на розмову, тож я піду, приготую обід. Я поки не буду нічого розповідати про Вас, однак будь-який наступний обман або неприємність — і я усе розкажу. Ви або поділитесь своїми тривогами зі мною, або будете хоча б говорити правду. Інакше Ви знаєте, якими будуть наслідки. Повірте, інколи краще все розповісти, ніж мовчати, — закінчивши, Єн розвернувся та вийшов.

«А?! Що це з ним?»

Однак я швидко забула про Єна і схопила телефон. З того часу, коли я надіслала повідомлення Дані, минуло приблизно тридцять хвилин. Гаразд, можливо, я надто заморочуюся, але Ірні? Доволі знайоме ім'я. Можливо, Дана знає щось більше?

Перевіривши спершу кімнату на ознаки присутності когось стороннього або крапель крові, я, зрештою, повернулася у ліжку. Взяла ноутбук і знову написала Дані:

«Ще таке питання до тебе. Можливо, ти чула колись ім'я Ірні? Мені воно здається знайомим, однак не знаю чому. Дякую!»

На жаль, Дана ще була офлайн. Непрочитане попереднє повідомлення тому підтвердження. Щоб не втрачати час, я врешті відкрила анонімний чат. Адже це поки єдине доступне місце, де я могла би дізнатися щось більше. Хоча й шанси зустріти когось знайомого були малоймовірними, але все ж не дорівнювали нулю.

«Гаразд, почнімо».

Співрозмовника знайдено. Приємного спілкування

Невідомий: «Х/д?»

«Х/д? Що це?»

Ви: «Що це?»

Співрозмовник закінчив діалог

«А? Дивно це... Спробуємо ще разок».

Шукаємо співрозмовника

Співрозмовника знайдено. Приємного спілкування

«Цього разу візьму ініціативу на себе!»

Ви: «Привіт».

Невідомий: «Привіт, х чи д? Я — м».

«Знову? Стривай-но, може, він це про стат? Типу хлопчик, дівчинка?»

Ви: «Д».

Невідомий: «О-о-о, а вік?»

«Вік? А й справді, скільки мені років?»

Я не пам'ятала навіть цього. У голові спливали різні роки й чомусь на жодному із них я не могла зупинитися.

І... Силуети. Спочатку дівчина двадцяти шести років, потім хлопець трішки молодший за неї, а до них безліч інших образів, які наче говорили: «Стань мною». Чим більше я намагалась зосередитись на них, тим далі вони віддалялись, поки не залишився один єдиний силует — мій, а за ним потріскане дзеркало з безліччю інших силуетів у відображенні. Коли я спробувала підійти ближче, вони всі водночас подивились на мене, а потім вказали на нижній кут дзеркала.

«Не забудь!» — прозвучали всі їхні голоси в моїй голові. Однак щойно я хотіла подивитися, куди вони вказали, як усе зникло. Я лише встигла помітити щось блискуче та невелике, наче сонячний яскравий промінь у темну ніч.

Невідомий: «Ти тут?»

Співрозмовник закінчив діалог

Минуло вже дев'ять хвилин. Певно, я знову випала з реальності. Не дивно, що він закінчив діалог...

— Подібними темпами я нічого не доб'юся... — потягнулась я та й зависла, витріщившись на стелю. — Потрібно змінити підхід.

Однією зміною співрозмовника все не обійшлося. Як і говорила Дана, більшість виявилися

неадекватними, інші — нічого не знали, а деякі відразу закінчували діалог. Після декількох невдалих спроб я вирішила, що якщо зараз знову буде щось типу того, то закінчу на сьогодні. У мене було підготовлено вже скопійоване повідомлення, щоб відразу його надіслати, як мене з'єднає з черговою людиною.

...приємного спілкування!

«Це буде остання спроба...»

Ви: «Привіт. Чи не зустрічали тут дівчину, яка просила фото вулиць/будинків для будівництва фентезі міста? Вона їх змінювала під цю стилістику для рольових ігор по ДнД. Десять-три місяці тому вона часто тут була. Так вийшло, що ця дівчина – я. Втратила пам'ять через аварію і намагаюсь тут знайти, хто міг би мене знати, аби таким чином що-небудь згадати».

Невідомий: «Ти дійсно сподіваєшся зустріти тут людей, з якими спілкувалась? Це неможливо!»

«Невже "нормальний" попався? Не схоже, що він знає мене. Цікаво, що він скаже».

Ви: «Можливо, але раптом? Це також може допомогти мені самій щось згадати».

Невідомий: «Якби ти спілкувалась в житті, тоді ще можливо, але так... Краще зайнялась би чимось корисним. Ти програміст чи створюєш ігри?»

«Про що це він? Як ми дійшли до того, що я програміст?»

Ви: «А це до чого тут?»

Невідомий: «Ну ти сказала про це на початку. Ніби змінюєш вулиці на фентезі стиль. Нічого, крім програмування чи створення ігор, мені не спало на думку. І, до речі, як називається твій діагноз втрати пам'яті?»

Ви: «Ніби ретроградна амнезія, а що?»

Невідомий: «О-о-о-о, ясно, ти гуль!»

Ви: «Що? Гуль? Хто це?»

Невідомий: «Ех... Зрозуміло, багато тобі треба буде наздоганяти. Мені цікаво, як ти згадала як говорити, читати, писати?»

Ви: «Я не все забула. Усілякі повсякденні речі я пам'ятаю, як і розмовляти, писати та читати».

Невідомий: «Ох, тяжко тобі, мабуть... Звідки ти? Розповіси щось про себе».

«Ох і допитливий він. Невже тут усі такі?»

Ви: «Львів. Хто б мені розповів про мене...»

Невідомий: «Ого, далеко... Раптом ти дійсно була гулем? Хто тебе знає... Гаразд, мені треба йти, а тобі щастя в пошуках! Бувай».

Співрозмовник закінчив діалог

«І знов нічого, однак краще за інші спроби. Можливо, завтра мені пощастить більше...»

— І що Ви вирішили? — миючи посуд, запитав Єн, щойно я зайшла у вітальню.

Мовчати й надалі не було сенсу. Звісно, все розповісти я теж не могла. Вистачить інформації про те, куди ми їздили із психологом, та про деякі незначні спогади.

— Я розповім, але пообіцяйте спершу, що Артур нічого не дізнається. Не хочу, щоб він переживав за мене.

— Добре, обіцяю, але лише до того часу, поки це можна буде приховати. І якщо це не загрожуватиме Вам, — вимкнувши воду та витерши руки, Єн підсунув стілець та сів на нього, чекаючи на цікаву розповідь.

Я кивнула і вже хотіла почати, аж раптом пролунав дзвінок у домофон.

— Чекаєте на когось? — поглянув на мене Єн.

— Ні.

— Гм... Піду перевірю.

Єн підійшов до домофону. Я скочила вслід за ним, адже мені було цікаво, хто це міг завітати до нас.

— Детективе, що Вас привело сюди?

На екрані домофону був Андрій, а поряд з ним якась дівчина у поліцейській формі. Детектив же був у сорочці та легкій куртці.

— Сьогодні дещо знайшли. Хотіли запитати Владу, чи вона щось пам'ятає про це.

«Що? Знайшли?»

Я напружилась.

— Гаразд, проходите, — не спускав з мене погляду мій «доглядач».

Напевне, бажав дізнатися від них більше, щоб я не могла більше відвертатись. Однак невже він гадав, що я й справді в чомусь винна?

— Дякую, що впустили. Мене ви вже знаєте, — показав детектив на себе, а після на жінку за собою. — Це Аліна, — представив він свою супутницю, яка не сказала ні слова. — Вона з іншого відділку, куди надійшла «знахідка».

«"Знахідка"? Про що це він? І чому він так дивиться на мене? Невже це пов'язане із приємною (чи ні) новиною, про яку казав "невідомий"?»

— Влада, — холодно сказав Андрій, ніби прикидаючись.

— Так?

— Пам'ятаєш, ти говорила про підвал? — Андрій махнув рукою і його супутниця стала щось шукати в рюкзаку, який вона принесла із собою.

«Все ж таки розмова буде про нього...»

— Ми знайшли підвал, але хтось спалив його. Нічого не залишилось, окрім цього, — супутниця передала знімок Андрію.

Краєчок її коміру трохи зсунувся, відкривши татуювання у формі монети. Шкода, я не встигла розгледіти його краще. Аліна різко поправила комір, ніби ховаючи тату.

— Дивись.

Андрій протягнув мені фото. На ньому було зображене дерево, до якого було прикріплено записку разом з одним зі зниклих коштовних камінців.

«У брехні набагато більше правди, ніж нам здається. Тож дізнайся правду через брехню, а я залюбки погляну, що у тебе з цього вийде», — було написано там.

— Як бачиш, вона комусь адресована, — прокоментував Андрій.

«Брехня в правді?»

Записка була наче адресована мені й водночас комусь іншому. У голові почали з'являтися безліч варіантів, хто міг би залишити записку. Якщо це був той самий «невідомий», нащо було залишати записку? Не простіше було написати повідомлення? Він казав про новину, якою могла бути як пожежа, так і ця записка.

— І Ви гадаєте вона адресована мені? — схилила я вбік голову, зробивши вигляд, ніби нічого не розумію.

— Звідки подібний хід думок? — посміхнувся Андрій, начебто помітивши мою гру. — Можливо, ти знаєш, хто міг бути адресатом. Або адресантом, — холодний тон Андрія змінився на зацікавлений, а його супутниця наче насторожилась. Атмосфера ставала дедалі холоднішою.

— Кхм... — порушив Єн паузу між нами. — Можливо, чаю?

— Не потрібно, Єне, — відразу ж перебила я його, спершись об стіну, а іншою рукою перегородивши прохід до будинку. — У них, напевне, обмаль часу. І звідки я знаю, кому вона адресована?

— Так, ти права, — ледь помітно всміхнувся Андрій. — Та ми прийшли не тільки через це. Влаго, — він став набагато серйознішим, — тобі говорить щось ім'я Ірні?

Подібного я зовсім не очікувала, через що майже не впала. Однак знайшла сили, щоб втриматись. Тільки як би я не намагалася приховати реакцію, вона не вкрилася від пильного погляду детектива.

«Не видавай себе», — прозвучав доволі знайомий чоловічий голос в моїй голові, але водночас чужий.

Тільки як це зробити? Що саме не видавати? Як мені зараз відповісти так, щоб всі залишились задоволені?

— Не надто, — подивилася я вгору, почавши свій спектакль. Але не для Андрія, який, мабуть, намагався не засміятися, а для всіх інших. — Через це і телефонувала Вам, щоб дізнатися про неї. Сьогодні після сеансу згадала це ім'я з якоюсь тривогою, — долоні я піднесла до серця. — З нею все добре? — я змусила себе пустити сльозу та зробити стривожений вигляд.

— Не буду приховувати. Вона мертва, — різко змінившись в обличчі повідомив мені детектив.

— М-м-мертва... — я повільно відступила на два кроки.

— Так, дехто зателефонував та повідомив про сховане тіло. До сьогодні вона вважалася однією зі зниклих. Експерти ще визначають, коли саме вона померла, однак це сталося не менше трьох тижнів тому.

— Перепрошую, але до чого тут Владислава? — втрутився знову Єн, вставши перед мною.

— Через це, — детектив зробив жест, і його супутниця передала наступне фото зі мною та якоюсь дівчиною. Мабуть, це і була Ірні. — Ви були знайомі, але її родичі нічого не знали про це, тому ми тут. Можливо, Владо, ти щось пригадуєш?

Я взяла фото в руки, щоб ближче його роздивитися. На лавочці сиділа я та ця дівчина, Ірні. Фото мені здавалося знайомим, але водночас і ні. Я збагнула, що мені знайоме не фото, а цей момент. Я точно була там, тільки не разом з Ірні, а в стороні, стежила за тим, хто робив знімок. Але як це можливо? Якщо я була на лаві разом з Ірні, то ніяк не могла спостерігати зі сторони? Але ж... Тоді, в дзеркалі, Ірні теж була там! Одним із безлічі віддзеркалень!

— То як, пам'ятаєш що-небудь, Владо?

— А... Ні, — після десятисекундного мовчання відповіла я. — Вибачте, окрім імені та занепокоєння щодо неї, я більше нічого не пам'ятаю... — я вирішила нічого не розповідати та опустила голову вниз, щоб волоссям приховати свою тривогу.

— Нічого, ми розуміємо, — Андрій розвернувся. — Дякую, що впустили та вислухали, ми підемо.

— Я проводжу вас, — мовив Єн.

Здавалося, все було куди складніше, ніж я гадала. Треба буде запитати «невідомого». Можливо, він знає щось про Ірні.

— Продовжимо? — запитав Єн, коли повернувся.

Я кивнула. Тільки усе розповідати я, звісно, не стала. Лише те, куди ми їздили, деякі спогади. І нічого про «невідомого», підвал та можливі спогади з Ірні.

— Це все? — врешті запитав Єн, коли я закінчила.

— Так, — відповіла я, допиваючи звичайний чорний чай.

— Гаразд. Не буду повідомляти Артуру. Але будьте пильною. Особливо ці декілька днів без мене.

— Пф-ф-ф! — я ледь не вдавилася чаєм. — Без Вас? Декілька днів?

— Так, — незрозуміло витріщився на мене Єн. — Хіба Артур не повідомляв Вам?

— Не повідомляв що? — відклала я чашку в сторону.

— Те, що я можу придивлятися за Вами лише з понеділка по четвер, а далі в мене є деякі справи.

Після його слів я відразу згадала «невідомого», який теж має деякі плани на ці вихідні.

«Та ні. Єн не може бути ним...»

— Щось не так? — запитав доглядач.

— Ні, хоча... Хто тоді буде замість тебе?

— Не знаю. Мабуть, сам Артур. Або Ліза. Якщо це все, тоді я піду збирати речі, гаразд?

— А, так, звісно.

Після цієї новини я повернулась до кімнати із ще більш завантаженою головою, ніж зазвичай.

— Виходить щось зовсім дивно...

Однак як би я не намагалася це обміркувати, нічого не виходило. Голова відмовлялася працювати, а вслід за нею й усе тіло давало знати, що вже втомилосся. Хоча це й не дивно, коли більшу частину ночі я не спала.

— Піти поспати? — запитала я саму себе, і протяжний позіх був найкращою відповіддю.

— І довго ти будеш мене переслідувати? — спитав високий чоловік у легкому спортивному

одязі.

Він стояв біля одного із закинутих будинків навпроти дівчини, що тримала в руках фотоапарат. Нею виявилась я. Тільки сама я все бачила зі сторони, наче спогад.

— Хто Ви? — моя копія міцніше стиснула фотоапарат в руках та запитала у чоловіка, обличчя якого я ніяк не могла побачити.

— Ах, точно, зовсім забув. Ти бачила іншого, — він закрив обличчя рукою. — Не зважай. Просто знай, що того, кого ти сподіваєшся тут побачити, більше не буде, — чоловік розвернувся та пішов геть, однак я хотіла явно зупинити його.

— Стривай, — ще більше стиснувши фотоапарат, моя копія знайшла сили продовжити: — Це ж ти «Фантом»? — після чого я відступила на два кроки, взявшись рукою за кут будинку.

Невідомий чоловік зупинився, обернув голову до моєї копії та, перш ніж заговорити, подивився на неї із таємничою посмішкою.

— Якщо так, не боїшся, що я тебе вб'ю? — він схилив голову вбік так, ніби подібне відбувалося не вперше.

— Є речі, яких я боюсь більше за смерть! — зробила один крок вперед моя копія.

— Що ж, — чоловік лише кивнув, розвернувся та пішов геть, сказавши на прощання: — Тоді спробуй спіймати «Фантома». І бувай. Більше ти нікого тут не зустрінеш.

<http://tl.rulate.ru/book/89711/2872012>